

РЕШЕНИЕ

№ 3318

гр. София, 13.05.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 17.04.2015 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Юлия Тодорова
Калин Куманов**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1728** по описа за **2015** година докладвано от съдия Юлия Тодорова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Касаторът В. Я. П. обжалва Решение по нахд № 11232/2014 по описа на СРС, НО, 3 състав, с което било потвърдено обжалваното пред СРС наказателно постановление.

Счита същото за издадено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, по следните съображения:

Съгласно чл. 45, т.2, пр.2 от Наредба 34 на водача на таксиметров автомобил е забранено да престоива на участък от пътното платно, при което се създават затруднения за останалите участници в движението за изчакване на клиенти. Легална дефиниция на участник в движението е дадена в чл. 2 на ППЗДП според която: „Участник в движението е всяко лице, което се намира на пътя и със своето действие или бездействие оказва влияние на движението по пътя. Такива са водачите, пътниците, пешеходците, както и лицата, работещи на пътя”. В ДР на ЗДвП параграф 6, т.7 е дадена и законовата дефиниция на „Пътно платно”, което е общата широчина на банкетите, тротоарите, платното за движение и островите на платното за движение. От АУАН и НП не ставало ясно на кои именно участници в движението жалбоподателят е създавал затруднения.

По отношение на нарушението по пункт 2 от НП, счита, че е налице съществени процесуални нарушения. Допуснато е нарушение на разпоредбите на чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН, което обуславя отмяна на обжалваното НП. Също така не ставало ясно в какво точно се е изразявало нарушението, тъй като разпоредбата на чл.23, ал.3 от Наредба № 35/1999 г. касае две отделни задължения на водачите на леки таксиметрови автомобили, а именно - прикрепването на отчетите от приключването на смяната по ал.1 към пътните листа и прикрепване на дневния финансов отчет по ал.2 към пътния лист. Тоест очевидно в случая има два вида отчети, които е следвало да се прикрепят към пътната книжка, и които са вменени като задължение по чл.23, ал.3 от Наредба № 35/1999 г.

В конкретния случай, обаче, административното нарушение е описано в процесното НП като „не е прикрепил отчетите по хронологичен ред към пътните листа в пътната книжка“. От така описаните обстоятелства в НП не е посочено в какво точно се изразява нарушението - за кои отчети се касае, дали само за отчетите по ал.1 или по ал.2, или за всички заедно. Неяснотата се задълбочава от факта, че при даване на правната квалификация на деянието по чл.23, ал.3 от Наредба № 35/1999 г. не е посочена привръзката с ал.1 или ал.2 на чл.23 от Наредба № 35/1999 г. Освен това, както се посочи, в случая няма никакви факти относно това за кои отчети точно се отнася неизпълнението на задължението по чл.23, ал.3 от Наредба № 35/1999 г.

Тъй като счита, че не било уточнено за които точно отчети става въпрос, то това съществено опорочавало НП, защото не ставало ясно какво точно нарушение е вменено на водача, и е основание за отмяна. В този смисъл е и практиката на АССГ по аналогични дела (напр. Решение № 5968 от 10.10.2014 г. по адм.д. № 4234/2014 г. на Административен съд - София).

Предвид гореизложените съображения, моли съдът да отмени обжалваното решение, както и наказателното постановление.

Ответникът по жалбата не изразява становище в открито съдебно заседание.

Представителят на Софийска градска прокуратура твърди, че касационната жалба е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна.

Разгледана по същество е неоснователна.

При извършената служебно проверка на осн.чл. 218, ал.2 от Административнопроцесуалния кодекс/АПК/ и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, решението за валидно и допустимо.

Установява с, че с Решение от 06.10.2014г. Софийският районен съд, НО, 3-ги състав, и по нахд №11232/2014г. по описа на същия съд, е приел, че касаторът е бил наказан с наказателно постановление /НИ/ №42-0001950/15.05.2014г. на И.Д. Директор на дирекция „Автомобилна администрация“.

Лицето е било санкционирано и са му наложени две глоби, за това, че като водач на лек таксиметров автомобил „Деу Матиз“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма], с открит знак „такси“, включен електронен таксиметров апарат с фискална памет на „свободен“ режим /зелена светлина/, извършва обществен превоз на пътници, като е спрял и изчаква за наемане на пътници на пътното платно от лявата

страна, като пречи на преминаващите автобуси на [улица]и след приключване на редовната смяна не прикрепя по хронологичен ред отчетите на таксиметровия апарат към пътните листа в пътната книжка на автомобила №0878 - нарушение по чл.45. т.2. пр.2 о г Наредба №34/06.12.1999г. на МТ и по чл.23, а.ч.3 от Н1аредба №35/03.11.1999г. на МТ, МФ и Д..

Наказателното постановление е издадено въз основа на акт. серия А-2013. №188325/26.03.2014г.

Разпитани по дело го са свидетели въз основа , на които свидетелски показания съдът е формирал правните изводи по същество на спора.

Правилен е извода на първоинстанционният съд, че не е нарушен материалния и процесуален закон. Актът има задължителните реквизити по чл.42 от ЗАНН. Съдът е констатирал, че описанието на нарушението и обстоятелствата на неговото извършване, са точни и прецизни.

Действително в АУАН при посочване на разпоредбата, която е нарушена за всяка от деянието актосъставителят с вписал само номера на Наредбата, годината на издаване и издателя, без да посочи датата и месена па издаване на всяка от наредбите. Макар съдът на не счита този пропуск за съществено нарушение на процесуалните правила, накърнило правото на защита на жалбоподателя, трябва да се отбележи, че в НП абсолютно изчерпателно с посочен номера, дата. месец, година на издаване и издателя на всяка от наредбите, разпоредба от която са нарушени с извършените деяния. Дори и да се приеме обаче, че има нередовност в акта. то наказващият орган е използвал правомощията си по чл.53, ал.2 от ЗАНН, както правилно е констатирал и районният съд.

Констатациите в акта и НП са установени пред първоинстанционния от разпита на свидетелите, показанията на които, съдът е кредитира, като единни и последователни, както и незаинтересовани. Безпротиворечиво от показанията на свидетелите се установява от първоинстанционния съд, че жалбоподателят е извършил нарушението по чл.45. т.2. пр.2 от Наредба №34/06.12.1999г. Според тази разпоредбата, на водачът е забранено да престоява за изчакване на пътници на спирка на превозните средства от редовните линии за обществен транспорт или на участък от пътното платно, при което се създават затруднения за останалите участници в движението за изчакване на клиенти. В конкретният случай, жалбоподателят с извършвал таксиметрова дейност и с водач на таксиметров автомобил, защото именно от таксиметровия апарат в автомобила са извадени отчети, които са неразделна част от АУАН в административнонаказателната преписка.

Затова следва да се приеме, както правилно е заключил и районният съд, че че на датата на проверката -26.03.2014г. именно П. е извършвал превоза на пътници с таксиметровия автомобил. В. за тази дата му е издаден и пътен лист от приложената към административнонаказателната преписка пътна книжка. Районният съд е приел след справка в сайта „карта на С.“, че [улица]е еднопосочна и посока от [улица]към [улица]. Именно в тази посока от лявата страна е №17. Изложената обстановка с логична, защото от разрешеното платено паркиране от дясно по посока на движението, автомобилите ще използват лявата страна от улицата за движението си и когато тя е заета от престоявалия там таксиметров автомобил, е очевидно, че той затруднява движението. Правилно е възпроизвел първоинстанционният съд фактическата обстановка и е взел предвид, че действителното положение сочи на това, че 26.03.2014г. е бил делничен ден - сряда, който е бил работен, а часът 10.40ч

Категорично от показанията на свидетелите и приобщените писмени доказателства се установи, че касаторът е извършил и нарушението по чл.23. ал.3 от Наредба №35/03.11.1999г. па МТ. МФ и Д.. Дватама проверяващи са категорични, че той не е дори разполагал с дневните отчети на таксиметровия апарат към пътните листа в пътната книжка на автомобила. Видно п от копие на пътната му книжка, към пътните листи за работните дни няма прикрепени дневни отчети. Видно от същата, той с работил в предходните дни от 17.03.2014г. до 20.03.2014г., на 24.03.2014г. и на 25.03.2014г.

Правилно, наказващият орган е определил на жалбоподателя двете наказания „глоба” в предвидения размер от по 200лв. за всяко нарушение по чл.105. ал.1 от ЗАВА.

Решението на Софийски районен съд е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Административен съд София- град, VIII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила Решение от 06.10.2014г.на Софийски районен съд, НО, 3-ти състав по нахд №11232/2014г. по описа на същия съд,

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.